

Arrest

nr. 237 912 van 3 juli 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 september 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 augustus 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 september 2018 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 229 270 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 26 november 2019.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 30 oktober 2015 een aanvraag gezinshereniging in ten aanzien van haar partner, A. M., van Oekraïense nationaliteit, gemachtigd tot onbeperkt verblijf in België, op basis van artikel 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekster wordt op 30 mei 2016 in het bezit gesteld van een A-

kaart, geldig tot en met 30 mei 2017. Op 7 juli 2017 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een nieuwe A-kaart geldig tot 3 mei 2018. De heer M. verwerft op 27 oktober 2017 de Belgische nationaliteit. Op 13 februari 2018 wendt verzoekster zich tot het gemeentelijk bestuur om de verlenging van haar A-kaart aan te vragen. Aangezien haar partner ondertussen de Belgische nationaliteit verworven had, wordt deze aanvraag tot verlenging geregistreerd als een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Belgische onderdaan, op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Op 9 augustus 2018 neemt tegenpartij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel het grondgebied te verlaten. Het betreft de bestreden beslissing:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.02.2018 werd ingediend door:

Naam: G. (...)

Voorna(a)m(en): M. D. (...)

Nationaliteit: Russische Federatie

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Grozny

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te : (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid.

Als bewijs van inkomen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- een brief van de Federale Pensioendienst dd. 03.02.2018 en bijbehorende attesten. Hieruit blijkt dat hij recht heeft op een inkomensgarantie voor ouderen - IGO en als bewijs voegt hij er een attest voor de maand januari 2018 bij dat hij een bedrag van € 421,29 aan IGO heeft ontvangen.*
- eigen arbeidsovereenkomst en loonfiches voor bij M&M Beno Company BVBA.*
- attest van het OCMW voorgelegd waaruit moet blijken dat betrokkene noch de referentiepersoon geen financiële steun ontvangen, alsook een plankosten met inkomsten en uitgaven per maand.*

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat enkel de inkomsten van de referentiepersoon in overweging kan genomen worden. Het is immers de Belgische onderdaan die dient aan te tonen over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien (arrest RvS nr. 232.612 dd. 20.10.2015). Daarenboven blijkt uit nazicht van DOLSYS dat deze tewerkstelling werd beëindigd op 18.01.2018.

Voorts, wat het inkomen van de referentiepersoon betreft, dient opgemerkt te worden dat deze inkomsten niet in aanmerking kunnen worden genomen gezien zijn pensioen volledig bestaat uit IGO. Het ontvangen van een inkomensgarantie voor ouderen impliceert dat de referentiepersoon behoeftig is maar gezien zijn leeftijd geen leefloon meer kan krijgen maar dus wel een inkomensgarantie voor ouderen. Referentiepersoon valt zodoende wel degelijk ten laste valt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Overeenkomstig de bepalingen van art. 40ter kunnen uitkeringen die onder sociale bijstand vallen niet in overweging worden genomen wanneer gezinshereniging wordt aangevraagd.

In het arrest 194176 dd. 25.10.2017 heeft de RVV daaromtrent bovendien het volgende vastgesteld: In de mate verzoekster aanvoert dat wel degelijk rekening moest worden gehouden met de inkomsten uit de IGO, merkt de Raad op dat de IGO een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en dat wordt uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn. Het betreft een systeem dat niet door eigen bijdragen maar volledig door de overheid gefinancierd wordt.

Dit wordt ondersteund door artikel 2, 1°, e, van de wet van 11 april 1995 'tot invoering van het "handvest" van de sociaal verzekerde', waarin wordt gesteld dat het stelsel van sociale bijstand bestaat uit tegemoetkomingen aan gehandicapten, het recht op een bestaansminimum, de gewaarborgde gezinsbijslag en het gewaarborgd inkomen voor bejaarden. In dit verband dient ook te worden verwezen naar de ratio legis van het meergenoemde artikel 40ter voor het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de persoon in functie van wie de gezinshereniging wordt gevraagd. Deze voorwaarde heeft tot doel te vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil krijgen, ten laste valt van de openbare overheden. De IGO valt echter volledig ten laste van de overheid. Indien een verblijfsrecht zou worden verkregen in functie van een persoon die dergelijke tegemoetkoming ontvangt, zou de vreemdeling volledig ten laste van de overheid vallen. De IGO, die in wezen het equivalent van het leefloon voor 65-plussers is, valt dan ook onder de in artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet bedoelde "financiële maatschappelijke dienstverlening".

Vermits de IGO onder dit laatste begrip valt, wordt aan het voorgaande geen afbreuk gedaan door het feit dat zij niet uitdrukkelijk is opgenomen in de opsomming van artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2°, van de vreemdelingenwet.

De doelstelling van artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet stemt overeen met artikel 7, 1, c, van richtlijn 2003/86 waarin wordt bepaald dat de betrokken lidstaat bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging de persoon die het verzoek heeft ingediend kan verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over "stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat". Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft dienaangaande overwogen dat sociale bijstand betrekking heeft op "bijstand van overheidswege [...] waarop een beroep wordt gedaan door een persoon, in dit geval de gezinshereniger, die niet beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om in zijn eigen onderhoud en dat van zijn gezin te voorzien en die daardoor dreigt tijdens zijn verblijf ten laste van de sociale bijstand van de gastlidstaat te komen" en dat "het begrip 'sociale bijstand' in artikel 7, lid 1, sub c, van de richtlijn [...] immers [moet] worden uitgelegd als bijstand die in de plaats komt van ontbrekende stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten en niet als bijstand ter dekking van bijzondere en onvoorziene kosten" (HvJ 4 maart 2010, nr. C-578/08, Chakroun, § 46 en § 49) (RvS nr. 232.848 van 10 november 2015).

Bovendien heeft de wetswijziging van 4 mei 2016 de draagwijdte van de bepaling in artikel 40 ter, §2, alinea 2, niet veranderd. Uit de voorbereidingen van deze wet blijkt immers niet dat de wetgever de bedoeling had om het principe achter de bestaansmiddelen, dewelke niet in aanmerking kunnen worden genomen bij het beoordelen van de bestaansmiddelen van de gezinshereniger, te wijzigen.

Voor zover desondanks geoordeeld zou worden dat de voorgelegde inkomsten uit IGO wel degelijk in overweging dienen worden genomen in het kader van de huidige aanvraag, dient opgemerkt te worden dat bovendien blijkt dat deze ontoereikend zijn. Ze zijn immers niet ter waarde van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Wat betreft de behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 die in dat geval dient gemaakt te worden, deze werd uitgevoerd door zowel de pensioendienst, als de sociale huisvestingsmaatschappij en Wonen-Vlaanderen gelet betrokkene klaarblijkelijk de huursubsidie die hij heeft aangevraagd heeft toegekend gekregen. De dienst vreemdelingenzaken sluit zich aan bij die bevindingen. Gezien enerzijds de pensioendienst het nodig acht de referentiepersoon een inkomensgarantie voor ouderen toe te kennen, is het redelijk te stellen dat de referentiepersoon over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien. Anderzijds blijkt dat referentiepersoon € 317,07 als maandelijkse huishuur moet betalen, dit is mét huursubsidie inbegrepen. Dat is een bedrag dat aldus vooreerst deels wordt gefinancierd met huursubsidie en bovendien reeds is aangepast is aan het bescheiden inkomen van de Belgische referentiepersoon. Deze elementen getuigen er impliciet van dat de referentiepersoon in een kwetsbare financiële situatie verkeert en de referentiepersoon zich daarvan bewust is gezien hij een sociale woning betreft en een

huursubsidie en installatiepremie heeft aangevraagd. Indien referentiepersoon voldoende inkomen zou hebben, zou hij immers € 415 (+ index) per maand aan huur moeten betalen.

Ten overvloede kan ook naar het bestedingspatroon worden verwezen dat referentiepersoon heeft voorgelegd. Er worden geen stukken voorgelegd ter staving van de kosten die hij op het document "plan kosten" heeft opgeteld en er wordt in het plan geen rekening gehouden met verzekeringskosten, voeding, vervoerskosten, ziektekostenverzekering en dergelijke meer. Echter blijkt uit dit document reeds dat referentiepersoon al over onvoldoende inkomsten beschikt om deze vaste kosten waar hij melding van heeft gemaakt, te betalen.

Gezien alle voorgaande elementen en het feit dat de armoederisicogrens voor 2 personen in België op 1500 euro wordt geschat, is 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast echt wel het minimum dat de referentiepersoon ter beschikking zou moeten hebben, alvorens het verblijfsrecht aan betrokkene kan worden toegestaan.

Uit het voorgaande blijkt aldus dat de individuele situatie van de referentiepersoon er zich niet toe leent uitzonderlijk het verblijfsrecht aan betrokkene toe te staan. De gezinshereniging immers kan pas worden toegestaan voor zover de referentiepersoon zelfstandig een inkomen zou verwerven, zonder beroep te moeten doen op inkomensgarantie voor ouderen dat dermate hoog is dat hij de volledige huurprijs van de sociale woning zou kunnen vergoeden, zonder huursubsidie.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert twee middelen aan die omwille van hun overlapping samen worden behandeld.

Het eerste middel luidt:

"Eerste middel, genomen uit de schending van:

- Artikels 40ter, 62, §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
- Artikel 20 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie;
- Artikels 10 en 11 van de Grondwet;
- Artikel 16 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22.9.2003 inzake het recht op gezinshereniging;
- Artikels 7 en 21 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie;
- Artikels 8 en 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;
- Het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De bestreden beslissing vermeldt dat:

"vooreerst dient opgemerkt te worden dat enkel de inkomsten van de referentiepersoon in overweging kan genomen worden. Het is immers de Belgische onderdaan die dient aan te tonen over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoogte van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien (arrest RvS nr. 232.612 dd. 20.10.2015). Daarenboven blijkt uit nazicht van DOLSI dat deze tewerkstelling werd beëindigd op 18.1.2018."

Verzoekster merkt ten eerste op dat de informatie waarnaar tegenpartij verwijst niet klopt. Verzoekster bleef immers ook na 18.1.2018 tewerkgesteld bij dezelfde werkgever, M&M BENO Company BVBA. In bijlage treft u haar loonfiches van januari 2018 t.e.m. augustus 2018 (stuk 3). Verzoekster verdient 1.521,24€ per maand. Tegenpartij weigert rekening te houden met verzoeksters eigen inkomsten, die in

het kader van de verlenging van haar verblijfsrecht, op grond van artikel 10 van de wet van 15.12.1980 wel steeds in overweging werden genomen, in overeenstemming met artikel 16, §1, a) van de Richtlijn 2003/86/EG dat als volgt luidt:

“1. De lidstaten kunnen in de volgende gevallen het verzoek tot toegang en verblijf met het oog op gezinshereniging afwijzen of, in voorkomend geval, de verblijfstitel van een gezinslid intrekken of weigeren te verlengen:

a) wanneer de in deze richtlijn gestelde voorwaarden niet of niet meer worden vervuld.

Wanneer de gezinshereniger bij verlenging van de verblijfstitel niet over voldoende middelen van bestaan beschikt zonder een beroep te doen op het in artikel 7, lid 1, onder c), bedoelde stelsel voor sociale bijstand van de lidstaat, houdt de lidstaat rekening met de bijdrage van de gezinsleden aan het inkomen van het huishouden;”

Aangezien verzoeksters partner ondertussen de Belgische nationaliteit verwierf, was deze bepaling niet langer van toepassing en werd haar aanvraag tot verlenging van haar verblijfstitel als familielid van een derdelander met een onbeperkt verblijfsrecht in België, behandeld als een nieuwe aanvraag voor een verblijfstitel als een familielid van een Belg, dus op grond van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Tegenpartij stelt in de bestreden beslissing dat in het kader van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 de inkomsten van verzoekster zelf, niet in overweging kunnen genomen worden, aangezien het “de Belgische onderdaan [is] die dient aan te tonen over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken”.

De omstandigheid dat verzoeksters partner de Belgische nationaliteit verwierf, heeft dus volgens de bestreden beslissing als rechtstreeks gevolg gehad dat zij zich niet langer op haar recht op gezinshereniging kan beroepen.

Eerste onderdeel

De voorgaande twee jaar had verzoekster recht op gezinshereniging met haar partner, op basis van de bepalingen van de Richtlijn 2003/86/EG, omgezet naar Belgisch recht.

De Richtlijn 2003/86/EG, die gemeenschappelijke criteria uiteenzet voor de gezinshereniging met derdelanders die legaal in de lidstaten verblijven, is één van de instrumenten die in het leven werd geroepen na de speciale bijeenkomst in Tampere in oktober 1999, waar de Europese Raad verklaarde dat (preambules 3 en 4):

“de Europese Unie moet zorgen voor een billijke behandeling van onderdanen van derde landen die legaal op het grondgebied van de lidstaten verblijven en dat een krachtiger integratiebeleid erop gericht moet zijn om hun rechten te verlenen en verplichtingen op te leggen die vergelijkbaar zijn met die van de burgers van de Europese Unie. Hiertoe heeft de Europese Raad de Raad verzocht snel besluiten aan te nemen op basis van voorstellen van de Commissie. De Europese Raad van Laken op 14 en 15 december 2001 heeft nog eens bevestigd dat het noodzakelijk is om deze doelstellingen te bereiken.

Gezinshereniging is een noodzakelijk middel om een gezinsleven mogelijk te maken en draagt bij tot de vorming van een sociaal-culturele stabiliteit die de integratie van onderdanen van derde landen in de lidstaten bevordert, hetgeen bovendien de mogelijkheid biedt de economische en sociale samenhang te versterken, een fundamentele doelstelling van de Gemeenschap die in het Verdrag is vastgelegd.”
(eigen aanduiding)

De Richtlijn 2003/86/EG heeft dus als doel om de integratie van de derdelanders die legaal op het grondgebied van de lidstaten verblijven te bevorderen, door gezinshereniging mogelijk te maken.

Of de integratie van een bepaalde persoon in een lidstaat succesvol is, hangt van tal van factoren af, zoals taal, cultuur, werk, familiebanden, ... Door na verloop van tijd te verzoeken om de nationaliteit van de lidstaat te verkrijgen, wordt de integratie tot een logisch einde doorgevoerd. Het verkrijgen van de nationaliteit van de lidstaat is dan ook het bewijs van een succesvolle integratie.

Die redenering maakte Advocaat-Generaal Bot in zijn Conclusie bij de zaak Toufik Lounes (C- 165/15) van 30.5.2017, die betrekking heeft op Spaanse onderdaan die naar het Verenigd Koninkrijk verhuisde en uiteindelijk de Britse nationaliteit verwierf:

“84. Voorts ben ik van mening dat de analoge toepassing van de bepalingen van richtlijn 2004/38 in een situatie als de onderhavige temeer geboden is daar er, zoals we gezien hebben, een onlosmakelijk verband bestaat tussen de uitoefening van de rechten die krachtens deze richtlijn aan García Ormazábal zijn verleend toen zij zich naar het Verenigd Koninkrijk begaf en aldaar verbleef, en het feit dat zij de Britse nationaliteit heeft verworven. Ik herinner eraan dat zij overeenkomstig de toepasselijke nationale wetgeving de Britse nationaliteit heeft verworven op grond van de krachtens artikel 16 van deze richtlijn verleende permanente verblijfsvergunning.

85. García Ormazábal heeft dus haar integratie in het gastland tot het logische einde doorgevoerd door te verzoeken om te worden genaturaliseerd. Dit stemt overeen met het doel dat de wetgever van de Unie niet alleen met artikel 21, lid 1, VWEU, maar ook met richtlijn 2004/38 nastreeft. Overweging 18 van deze richtlijn beoogt van de permanente verblijfsvergunning een „effectief mechanisme voor de integratie” van de betrokkene in de samenleving van het gastland te maken. Het feit dat zij daar krachtens en met inachtneming van artikel 16 van deze richtlijn heeft verbleven, toont duidelijk aan dat het gaat om een reëel verblijf, en gaat hand in hand met het opbouwen of bestendigen van haar gezinsleven in dat gastland. ”

Ook verzoeksters partner bracht zijn integratie in België tot een logisch einde door de Belgische nationaliteit te verwerven op 27.10.2017. Dit stemt overeen met het doel dat de wetgever van de Unie, in het geval van derdelanders zoals in casu, nastreeft met de Richtlijn 2003/86/EG.

Door het verkrijgen van de Belgische nationaliteit is het voor verzoeksters partner echter onmogelijk geworden om een recht op gezinshereniging te doen gelden, aangezien het al dan niet bestaan van dit recht nu in het kader van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 wordt beschouwd, waarbij de Belgische autoriteiten niet langer de eigen inkomsten in beschouwing nemen van de gezinshereniging.

De bestreden beslissing leidt dus tot de uiterst paradoxale situatie waarin de gezinshereniging van verzoekster en haar partner nét mogelijk gemaakt wordt om zijn integratie te bevorderen als legaal verblijvende derdelander in een EU-lidstaat, maar wanneer die integratie zodanig succesvol is dat hij de Belgische nationaliteit verwerft, verliest hij zijn recht op gezinshereniging met zijn partner.

Dergelijk gevolg van het verwerven van de Belgische nationaliteit is dus uiterst onlogisch en tegenstrijdig.

Opnieuw kan een duidelijke parallel getrokken worden met de analyse die Advocaat-Generaal Bot maakte in de zaak Toufik Lounes:

“86. Indien haar thans de rechten die zij tot op heden met betrekking tot het verblijf van haar familieleden heeft genoten, werden ontnomen omdat zij zich door middel van de naturalisatie nog grondiger in het gastland heeft willen integreren, zouden de rechten die zij ontleent aan artikel 21, lid 1, VWEU, volkomen worden uitgehold.

87. Een dergelijke oplossing zou mijns inziens onlogisch en tegenstrijdig zijn.

88. De door García Ormazábal via de naturalisatie beoogde grondigere integratie in het gastland zou immers uiteindelijk erop neerkomen dat zij de rechten verliest die haar door het Unierecht ten aanzien van haar echtgenoot zijn verleend, wat duidelijk de voortzetting van haar gezinsleven in dat land en dus uiteindelijk de door haar beoogde integratie zou kunnen schaden. Wat met de ene hand wordt gegeven, zou met de andere hand worden afgenomen.

89. Om het door haar begonnen gezinsleven te kunnen voortzetten, zou zij dus het grondgebied van dat land moeten verlaten om zich naar een andere lidstaat te begeven om opnieuw aanspraak te kunnen maken op de bij richtlijn 2004/38 verleende rechten en met name om met haar echtgenoot te kunnen samenleven.

90. Ik ben dan ook van mening dat de nuttige werking van de bij artikel 21, lid 1, VWEU verleende rechten vereist dat een burger van de Unie, zoals García Ormazábal, die de nationaliteit van het gastland heeft verworven door en op grond van het feit dat zij krachtens en met inachtneming van artikel 16 van deze richtlijn daar heeft verbleven, het gezinsleven kan voortzetten dat zij tot dan met haar echtgenoot die derdelander is in dat land heeft geleid. De behandeling die García Ormazábal geniet,

mag niet minder gunstig zijn dan die welke zij in het kader van deze richtlijn vóór haar naturalisatie genoot en dan die welke haar door het Unierecht zou worden verleend indien zij zich uiteindelijk naar een andere lidstaat zou begeven.”

In navolging van Advocaat-Generaal Bot oordeelde het Hof van Justitie, in haar arrest in de zaak Toufik Lounes van 14.11.2017 dat:

“58 Zoals de advocaat-generaal in punt 86 van zijn conclusie, zakelijk weergegeven, heeft opgemerkt, zou het oordeel dat een dergelijke burger, die door gebruik te maken van zijn recht van vrij verkeer rechten heeft verworven op grond van artikel 21, lid 1, VWEU, die rechten, en met name het recht om een familieleven te leiden in de gastlidstaat, verliest doordat hij bij wege van naturalisatie in die lidstaat nog beter in de samenleving van die lidstaat heeft willen integreren, ingaan tegen de logica van geleidelijke integratie die deze bepaling beoogt te bevorderen.

59 Bovendien zou hieruit voortvloeien dat een burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer en de nationaliteit van de gastlidstaat heeft verworven met behoud van zijn oorspronkelijke nationaliteit, wat zijn familieleven betreft, minder gunstig wordt behandeld dan een burger van de Unie die eveneens gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer, maar slechts zijn oorspronkelijke nationaliteit bezit. De rechten die een burger van de Unie in de gastlidstaat geniet, met name het recht om een familieleven te leiden met een staatsburger van een derde staat, zouden aldus afnemen naarmate die burger in de samenleving van die lidstaat integreert en naargelang van het aantal nationaliteiten dat hij bezit.” (eigen aanduiding)

Die redenering kan volledig doorgetrokken worden naar de situatie van een derdelander die legaal in een lidstaat verblijft en gebruikt maakt van zijn recht op gezinshereniging op grond van de Richtlijn 2003/86/EG, en dit recht verliest op het moment dat de integratiedoelstelling van die Richtlijn zodanig gerealiseerd wordt doordat die derdelander ook de nationaliteit van die lidstaat verwerft.

In de zaak Toufik Lounes oordeelde het Europees Hof van Justitie in navolging van Advocaat- Generaal Bot dat enerzijds:

“Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, [...] moet in die zin worden uitgelegd dat in een situatie waarin een burger van de Europese Unie van zijn recht van vrij verkeer gebruik heeft gemaakt door zich naar een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, te begeven en op grond van artikel 7, lid 1, of van artikel 16, lid 1, van die richtlijn aldaar te verblijven, vervolgens de nationaliteit van die lidstaat heeft verworven met behoud van zijn oorspronkelijke nationaliteit en verschillende jaren later is getrouwd met een staatsburger van een derde staat, met wie hij op het grondgebied van die lidstaat blijft wonen, laatstgenoemde staatsburger op grond van de bepalingen van die richtlijn geen afgeleid verblijfsrecht in de betrokken lidstaat geniet.”

En anderzijds:

“Hij komt echter op grond van artikel 21, lid 1, VWEU in aanmerking voor een dergelijk verblijfsrecht onder voorwaarden die niet strenger mogen zijn dan die welke in richtlijn 2004/38 zijn vastgesteld voor de toekenning van een dergelijk recht aan een staatsburger van een derde staat die familielid is van een burger van de Unie die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit.”

Op dezelfde manier heeft verzoekster nadat haar partner de Belgische nationaliteit verwierf niet langer een afgeleid verblijfsrecht in België op basis van de Richtlijn 2003/86/EG aangezien die Richtlijn immers niet van toepassing is op Belgische onderdanen.

Op het moment dat verzoeksters partner de Belgische nationaliteit heeft verworven, verwierf hij tevens het burgerschap van de Unie, op grond van artikel 20 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (hierna: VWEU), waarvan de 1e paragraaf als volgt luidt:

“ Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is een ieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan.”

In tegenstelling tot de zaak Toufik Lounes kan verzoeksters partner zich niet beroepen op artikel 21 VWEU, aangezien hij geen gebruik maakte van zijn recht op vrij verkeer. Hij kan zich als burger van de Unie echter wel beroepen op zijn burgerschap van de Unie, verankerd in artikel 20 VWEU.

In de zaak Toufik Lounes sloot Advocaat-Generaal Bot zijn Conclusie af met volgende overweging:

“92. Aangezien Lounes mijns inziens geen afgeleid verblijfsrecht kan worden ontzegd op grond van artikel 21, lid 1, VWEU, hoeft niet te worden onderzocht of een burger van de Unie, zoals García Ormazábal, zich dienaangaande zou kunnen beroepen op artikel 20 VWEU, aangezien de nuttige werking van haar Unieburgerschap volgens mij gewaarborgd is.”

Voor verzoeksters partner, die geen gebruik maakte van zijn recht op vrij verkeer, waardoor artikel 21 VWEU niet van toepassing is, dient wél onderzocht te worden of de nuttige werking van zijn Unieburgerschap overeenkomstig artikel 20 VWEU gewaarborgd wordt door de bestreden beslissing.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie is de hoedanigheid van burger van de Unie de primaire hoedanigheid van onderdanen van de lidstaten (zie Gerardo Ruiz Zambrano t. RVA, C-34/09, 8.3.2011, §41):

“41 Het Hof heeft herhaaldelijk verklaard dat de hoedanigheid van burger van de Unie de primaire hoedanigheid van de onderdanen van de lidstaten moet zijn (zie met name arresten van 20 september 2001, Grzelczyk, C-184/99, Jurispr. blz. I-6193, punt 31, en 17 september 2002, Baumbast en R, C-413/99, Jurispr. blz. I-7091, punt 82, en eerder aangehaalde arresten Garcia Avello, punt 22, Zhu en Chen, punt 25, en Rottmann, punt 43).

42 In die omstandigheden verzet artikel 20 VWEU zich tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat burgers van de Unie het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten (zie in die zin arrest Rottmann, punt 42).” (eigen aanduiding)

Echter, door een grondigere integratie te beogen door de Belgische nationaliteit, en daarmee het burgerschap van de Unie, te verwerven, verliest hij de rechten die hem door het Unierecht ten aanzien van zijn partner zijn verleend, wat duidelijk de voortzetting van zijn gezinsleven in het land en dus uiteindelijk de door hem beoogde integratie zou kunnen schaden. Of, met de woorden van Advocaat-Generaal Bot: “Wat met de ene hand wordt gegeven, zou met de andere hand worden afgenomen” (Conclusie Toufik Lounes, §88).

Om het door hem begonnen gezinsleven te kunnen voortzetten, zou verzoeksters partner dus de Belgische nationaliteit niet verworven mogen hebben, om te kunnen blijven beroep doen op de Richtlijn 2003/86/EG. Dit is echter volledig in strijd met de doelstelling van die Richtlijn om de integratie van derdelanders te bevorderen.

Om aan de huidige situatie te ontkomen, zou verzoeksters partner afstand kunnen doen van zijn Belgische nationaliteit, een mogelijkheid die hem geboden wordt door artikel 22 van het Wetboek van de Belgische nationaliteit, doordat hij de dubbele nationaliteit heeft.

Door afstand te doen van zijn Belgische nationaliteit, zou verzoeker echter niet alleen het effectieve genot ontzegd worden van de belangrijkste aan zijn status van burger van de Unie ontleende rechten, overeenkomstig artikel 20 VWEU (cf. arrest Ruiz Zambrano, C-34/09 van 8.3.2011, §42 – hierboven geciteerd), maar simpelweg van alle aan de burgerschap van de Unie verbonden rechten. Hij zou immers zijn burgerschap van de Unie verliezen.

De nuttige werking van de aan artikel 20 VWEU verbonden rechten vereist dat een derdelander die de nationaliteit van de gastlidstaat en daarmee het burgerschap van de Unie verworven heeft zijn recht op gezinsleven dat hij voordien ontleende aan de Richtlijn 2003/86/EG behoudt en dus zijn gezinsleven dat hij onderhield met zijn partner op basis van die Richtlijn kan verderzetten ook nádat hij het burgerschap van de Unie verwerft. De behandeling van verzoeksters partner mag immers niet minder gunstig zijn dan die welke hij in het kader van de Richtlijn 2003/86/EG vóór de verkrijging van de Belgische nationaliteit genoot en die welke hem door het Unierecht zouden worden verleend indien hij opnieuw afstand zou doen van de Belgische nationaliteit. Hier anders over oordelen zou inderdaad de nuttige werking van de bij artikel 20 VWEU verbonden rechten ontzeggen aan verzoeksters partner.

De bestreden beslissing is manifest strijdig met artikel 20 VWEU, in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie.

Tweede onderdeel

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) waarborgen het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven.

Artikels 14 van het EVRM en 21 van het Handvest verbieden elke discriminatie.

Het zou manifest strijdig zijn met deze grondrechten om te oordelen dat het gezinsleven in België kon verdergezet worden dankzij de inkomsten van de gezinshereniger zolang haar partner nog derdelander was, op grond van artikel 16 van de Richtlijn 2003/86/EG, maar dat dit gezinsleven niet kan verdergezet worden op het moment dat die derdelander de nationaliteit van een lidstaat verwerft, omdat de inkomsten van zijn partner dan niet meer in overweging genomen worden.

Derde onderdeel

Bovendien zij eraan herinnerd dat het doel van de inkomstenvoorwaarde erin ligt dat men niet ten laste valt van het systeem van sociale bijstand van de lidstaat. Verzoeksters partner krijgt een inkomensgarantie voor ouderen. Het bedrag van die inkomensgarantie ligt relatief laag, zoals tegenpartij zelf opmerkt in de bestreden beslissing. De reden daarvan is dat hij wettelijk samenwoont met verzoekster die zelf een inkomen heeft. De website van de Federale Pensioendienst vermeldt:

“De berekening van het bedrag van de IGO

Deze berekening gebeurt op basis van de basisbedragen, die al dan niet verhoogd worden naar gelang de situatie van de aanvrager. Daarbij wordt rekening gehouden met alle bestaansmiddelen en pensioenen waarop de betrokkene en de personen met wie hij zijn hoofdverblijfplaats deelt, recht hebben.”

Nét omdat verzoekster werkt, ligt de IGO die haar partner geniet relatief laag. Haar inkomsten helpen het koppel dus om in zo min mogelijke mate ten laste te vallen van de Belgische sociale bijstand. Zolang verzoeksters partner de Belgische nationaliteit niet had, werd rekening gehouden met haar eigen inkomsten om hun gezinsleven te kunnen verderzetten. Nu haar partner de Belgische nationaliteit verworven heeft, wordt daar geen rekening meer mee gehouden. Dit verschil in behandeling is niet te verantwoorden vanuit het beoogde doel van die maatregel, met name: vermijden dat de persoon een onredelijke belasting vormt van het sociale bijstandstelsel van het land. Integendeel, de maatregel heeft een contraproductief effect, aangezien verzoeksters partner net nóg meer dreigt een belasting te vormen voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, daar verzoekster geen afgeleid verblijfsrecht meer zou hebben in België en dus ook niet langer zou kunnen werken. De interpretatie van artikel 40ter waarop de bestreden beslissing steunt, schendt de artikel 10, 11 en 191 van de Grondwet, alsook artikel 8 en 14 EVRM en 7 en 21 van het Handvest en is bovendien kennelijk onredelijk en disproportioneel.”

Het tweede middel luidt:

“Tweede middel, genomen uit de schending van:

- Artikels 40ter, 62, §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

De bestreden beslissing weigert de inkomensgarantie voor ouderen (IGO) van de partner van verzoekster in overweging te nemen, oordelend dat de referentiepersoon ten laste valt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Waar geoordeeld wordt in de bestreden beslissing dat hoe dan ook het bedrag van de IGO van verzoeksters partner te laag is, dient herinnerd te worden aan wat hierboven onder het eerste middel reeds verduidelijkt werd, namelijk dat de IGO net zo laag is omdat zijn verzoekster zelf werkt. Indien verzoeksters eigen inkomen niet in rekening zou gebracht worden, wat echter manifest strijdig zou zijn met de bepalingen ingeroepen in het eerste middel, gelet op de bijzondere situatie waarin verzoeksters partner als derdelander wel een recht had op gezinshereniging maar niet langer als Belg / burger van de Unie, dan dient minstens rekening gehouden te worden met de IGO op basis van de redenering die

hieronder uiteengezet wordt. Het bedrag van de IGO zou hoger liggen als verzoekster niet langer werkt, wat immers een herberekening en verhoging van de IGO zou verantwoorden.

Tegenpartij beroept zich op het arrest nr. 194.176 van 25.10.2017 van uw Raad, waarin geoordeeld wordt dat de IGO onder de in artikel 40ter, tweede lid van de wet van 15.12.1980 bedoelde maatschappelijke dienstverlening valt.

Uw Raad heeft sindsdien haar rechtspraak gewijzigd. In verschillende recente arresten oordeelde uw Raad dat de inkomensgarantie voor ouderen wél in aanmerking dient genomen te worden om de bestaansmiddelen te berekenen in het kader van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 (zie arrest nr. 202.040 van 3.4.2018, arrest nr. 202.047 van 3.4.2018, arrest nr. 203.500 van 4.5.2018).

In die arresten oordeelde uw Raad dat sinds de wijziging van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 door de wet van 4.5.2016, de uitsluiting van de IGO en inkomensvervangende tegemoetkoming uit de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen geen grondslag meer kan vinden in de term “aanvullende bijstandsstelsels”.

Bovendien stelde uw Raad vast dat zowel de IGO als de inkomensvervangende tegemoetkoming niet kunnen beschouwd worden als een vorm van “financiële maatschappelijke dienstverlening”:

“Te dezen blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de bestreden beslissing het begrip “financiële maatschappelijke dienstverlening” en sociale bijstand hanteert om de IGO en de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden waarover de Belgische referentiepersoon beschikt niet in overweging te nemen voor het bepalen van de toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

2.8.1. De term “maatschappelijke dienstverlening” komt voor in artikel 1 van de Organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (hierna: OCMW-wet). In het tweede lid van deze bepaling wordt gesteld dat er openbare centra voor maatschappelijk welzijn worden opgericht die tot opdracht hebben deze dienstverlening te verstrekken. Krachtens artikel 60, § 3 van de OCMW-wet verstrekt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn (hierna: ocmw) materiële hulp in de meest passende vorm. De materiële hulp die het ocmw naast het leefloon verleent, kan worden opgedeeld in drie categorieën: periodieke geldelijke steun, voorlopige tegemoetkomingen in afwachting van een specifieke uitkering of andere inkomsten en eenmalige geldelijke steun (J. VAN LANGENDONCK, Y. STEVENS en A. VAN REGELMORTEL, Handboek socialezekerheidsrecht, Intersentia, 9e editie, 2015, 751, nr. 2044). De financiële hulp betreft in de meeste gevallen “periodieke financiële steun”. Deze steun wordt onder meer in de plaats van het leefloon verleend aan personen die omwille van hun leeftijd, nationaliteit of verblijfplaats geen recht hebben op het leefloon. Deze steun kan ook worden toegekend ter aanvulling van het leefloon, indien dit te laag is om een menswaardig bestaan te kunnen leiden (J. VAN LANGENDONCK, Y. STEVENS en A. VAN REGELMORTEL, Handboek socialezekerheidsrecht, Intersentia, 9e editie, 2015, 751, nr. 2045). De (financiële) maatschappelijke dienstverlening moet worden aangevraagd bij het territoriaal bevoegde ocmw, dat binnen de acht dagen na de aanvraag schriftelijk en aangetekend of tegen een ontvangstbewijs zijn beslissing aan de aanvrager meedeelt (J. VAN LANGENDONCK, Y. STEVENS en A. VAN REGELMORTEL, Handboek socialezekerheidsrecht, Intersentia, 9e editie, 2015, 754-755, nrs. 2052-2055). Hierbij kan het ocmw de toekenning van financiële steun onderwerpen aan de voorwaarden van artikel 3, 5° en 6°, 4, 11 en 13, § 2 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (BS 31 juli 2002), wat impliceert dat van de aanvrager van financiële maatschappelijke dienstverlening kan worden geëist dat hij zijn werkbereidheid bewijst, dat hij zijn rechten laat gelden op sociale uitkeringen of op de onderhoudsgelden waartoe zijn echtgenoot, ouders of kinderen gehouden zijn (J. VAN LANGENDONCK, Y. STEVENS en A. VAN REGELMORTEL, Handboek socialezekerheidsrecht, Intersentia, 9e editie, 2015, 750, nr. 2041).

De IGO daarentegen is een inkomen dat niet wordt geregeld in de OCMW-wet, doch wel in de wet van 22 maart 2001 tot instelling van een inkomensgarantie voor ouderen (BS 29 maart 2001). Het betreft, zoals hierboven reeds gesteld, “een minimuminkomen (...) dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en dat wordt uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn” (RvS 29 november 2016, nr. 236.566). In tegenstelling tot de (financiële) maatschappelijke dienstverlening kan de aanvraag tot toekenning van een IGO worden ingediend bij de Rijksdienst voor Pensioenen (thans de Federale Pensioendienst) of bij de burgemeester van de gemeente waar de aanvrager zijn hoofdverblijfplaats heeft, die de aanvraag onmiddellijk elektronisch doorstuurt naar de Federale Pensioendienst (zie artikel 5 van de wet van 22

maart 2001 tot instelling van een inkomensgarantie voor ouderen en de artikelen 2-8 van het koninklijk besluit van 23 mei 2001 tot instelling van een algemeen reglement betreffende de inkomensgarantie voor ouderen, BS 31 mei 2001). De Federale Pensioendienst beslist ten slotte over de aanvraag om inkomensgarantie en de beslissing wordt aan de betrokkene met een gewone brief betekend (artikel 5, § 5, van de wet van 22 maart 2001 tot instelling van een inkomensgarantie voor ouderen). Er blijkt niet dat de Federale Pensioendienst hierbij de toekenning van de IGO kan onderwerpen aan de voorwaarden van artikel 3, 5° en 6°, 4, 11 en 13, § 2 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Ook de inkomensvervangende tegemoetkoming is een inkomen dat niet wordt geregeld in de OCMW wet, doch wel in de wet van 27 februari 1987 (BS 1 april 1987) en het koninklijk besluit van 6 juli 1987 betreffende de inkomensvervangende tegemoetkoming en de integratietegemoetkoming. Het betreft “een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die omwille van een handicap niet kunnen gaan werken of maar 1/3 of minder kunnen verdienen dan wat een gezond persoon op de algemene arbeidsmarkt kan verdienen” (RvS 22 september 2016, nr. 15.154). In tegenstelling tot de (financiële) maatschappelijke dienstverlening kon tot 31 december 2016 de aanvraag tot toekenning van een IVT worden ingediend bij de Directie-generaal Personen met een handicap, dienst bij de FOD Sociale Zekerheid, en sedert 1 januari 2017 wat de THAB (tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden) betreft via de Vlaamse overheid voor personen die in Vlaanderen wonen (artikel 3 van het Decreet houdende de Vlaamse sociale bescherming van 24 juni 2016 (BS 6 september 2016). Het OCMW beslist niet over de toekenning van de IVT. Er blijkt niet dat de bevoegde diensten bij de toekenning van de IVT kan onderwerpen aan de voorwaarden van artikel 3, 5° en 6°, 4, 11 en 13, § 2 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit het voorgaande blijkt dat het stelsel van de “financiële maatschappelijke dienstverlening” en het stelsel van de IVT elk een afzonderlijk normerend kader hebben, waarbij onderscheiden overheden bevoegd zijn voor de (behandeling van de) aanvraag en de toekenning van de prestaties en dat daarbij aparte voorwaarden gelden. Aldus kan de IVT niet als een vorm van “financiële maatschappelijke dienstverlening” worden beschouwd.

Uit het voorgaande blijkt eveneens dat het stelsel van de “financiële maatschappelijke dienstverlening” en het stelsel van de IGO elk een afzonderlijk normerend kader hebben, waarbij onderscheiden overheden bevoegd zijn voor de (behandeling van de) aanvraag en de toekenning van de prestaties en dat daarbij aparte voorwaarden gelden. Aldus kan de IGO niet als een vorm van “financiële maatschappelijke dienstverlening” worden beschouwd.

2.8.2. De term “kinderbijslagen en toeslagen” is zeer onduidelijk. In de parlementaire stukken ter voorbereiding van de wet van 4 mei 2016 is geen indicatie terug te vinden over de draagwijdte van het begrip “toeslagen”. Het woord “toeslag” wordt in Van Dale gedefinieerd als “1. dat wat bij iets gevoegd moet worden, bv. geld; 2. extra loon”. Gelet op de omstandigheid dat de term “toeslagen” samen met de term “kinderbijslagen” wordt gegroepeerd in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, kan worden aangenomen dat de wetgever met het eerstgenoemde begrip de uitkeringen bedoelde die de gewaarborgde gezinsbijslag vormen en die geen kinderbijslag zijn. In het oude artikel 40ter, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, zoals het gold voordat het werd gewijzigd door artikel 18 van de wet van 4 mei 2016, was immers nog sprake van “de aanvullende gezinsbijslagen” en “de gezinsbijslagen” en uit niets blijkt dat de wetgever, naast een verbetering van de “technische, wetgevingstechnische en taalkundige fouten (...) die door de Senaat (“dienst Wetsevaluatie”) aan het licht zijn gebracht in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake de voorwaarden voor gezinshereniging”, ook een inhoudelijke wijziging van deze bepaling beoogde. De gezinsbijslag omvat naast de kinderbijslag ook nog de leeftijdsbijslag en het kraamgeld, met inbegrip van de adoptiepremie (zie artikel 1, tiende lid, van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van de gewaarborgde gezinsbijslag, BS 7 augustus 1971, en J. VAN LANGENDONCK, Y. STEVENS en A. VAN REGELMORTELE, Handboek socialezekerheidsrecht, Intersentia, 9e editie, 2015, 739, nr. 2014). Het is duidelijk dat deze prestaties geen verband houden met de IGO en de THAB.

2.8.3. Uit het hierboven gestelde blijkt dat de IGO en de THAB noch onder het begrip “financiële maatschappelijke dienstverlening”, noch onder het begrip “toeslagen” kan worden ondergebracht. Het betreft een specifiek inkomen, met een eigen wettelijk kader en afzonderlijke voorwaarden. Er blijkt evenmin dat het hier gaat om een inschakelingsuitkering of een overbruggingsuitkering.

De Raad erkent dat het gaat om sociale bijstand, maar benadrukt dat de term “aanvullende bijstandsstelsels” uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is geschrapt en enkel met leefloon,

financiële maatschappelijke dienstverlening, kinderbijslag, toeslagen, inschakelinguitkering of overbruggingsuitkering geen rekening mag worden gehouden.”

Diezelfde redenering werd recent nog herhaald door uw Raad in haar arrest nr. 206.209 van 28.6.2018 met betrekking tot de inkomensvervangende tegemoetkoming. De bestreden beslissing, die weigert de IGO van verzoeksters partner in rekening te brengen, schendt artikel 40ter zoals geïnterpreteerd door uw Raad.”

2.2. Verzoekster betoogt dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, waarvan toepassing wordt gemaakt, indruist tegen de Grondwet en het Unierecht. Verzoekster is zo van mening dat het artikel 40ter van de Vreemdelingenwet – in de mate dat daarin als voorwaarde voor gezinshereniging wordt gesteld dat de Belgische referentiepersoon dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en waarbij wordt bepaald dat aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie – een verschil in behandeling creëert tussen twee categorieën van burgers van de Unie, dat niet redelijk te verantwoorden is. Zij ziet met name een verschil in behandeling tussen enerzijds Belgen (die geen gebruik maakten van hun recht op vrij verkeer) en anderzijds andere burgers van de Unie, nu enkel deze eersten het bewijs dienen te leveren te beschikken over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Verzoekster hangt haar betoog op aan arrest C-165/15 van 30 mei 2017 Toufik Lounes tegen het Verenigd Koninkrijk. Zij komt na een lang betoog met verwijzingen naar de conclusie van Advocaat-Generaal Bot tot de vaststelling: *“In tegenstelling tot de zaak Toufik Lounes kan verzoeksters partner zich niet beroepen op artikel 21 VWEU, aangezien hij geen gebruik maakte van zijn recht op vrij verkeer. Hij kan zich als burger van de Unie echter wel beroepen op zijn burgerschap van de Unie, verankerd in artikel 20 VWEU.”*

De Raad stelt vast dat de thans door verzoekster ingeroepen ongelijke behandeling reeds voorlag bij het Grondwettelijk Hof, doch dit Hof in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 het artikel 40ter van de Vreemdelingenwet enkel vernietigde in zoverre in het tweede lid van deze wetsbepaling niet is voorzien in een uitzondering op de voorwaarde inzake bestaansmiddelen wanneer de gezinshereniger een Belg is en zich enkel laat vervoegen door zijn minderjarige kinderen of die van zijn echtgenoot of die van zijn partner, wanneer dat partnerschap als gelijkwaardig met het huwelijk in België wordt beschouwd. Deze situatie doet zich in casu evenwel niet voor. Er kan in casu worden verwezen naar de overwegingen B.45.2. tot en met B.57. en B.59.1. tot en met B.59.8. van voormeld arrest. In het arrest nr. 167/2013 van 19 december 2013 van het Grondwettelijk Hof wordt eveneens vastgesteld dat het artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zoals vervangen bij artikel 9 van de wet van 8 juli 2011, de artikelen 10, 11, 22 en 191 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de aangevoerde internationaalrechtelijke bepalingen, niet schendt. Relevant in dit arrest zijn de overwegingen B.3.1. tot en met B.8.

In overweging B.59.7. van het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 stelde het Grondwettelijk Hof weliswaar dat indien uit de feitelijke omstandigheden van een concreet geval zou blijken dat de weigering om aan een van zijn familieleden een verblijfsrecht te verlenen in het kader van de gezinshereniging, ertoe zou leiden een Belg het genot te ontzeggen van de voornaamste door zijn status van burger van de Unie verleende rechten, doordat hij de facto ertoe zou worden verplicht het grondgebied van de Europese Unie te verlaten, de bepaling krachtens welke een dergelijk recht op gezinshereniging zou worden geweigerd, buiten toepassing zou dienen te worden gelaten, doch dergelijke uitzonderlijke omstandigheden worden door verzoekster in casu niet aangetoond.

Wat betreft verzoeksters argument dat ook rekening moet worden gehouden met haar inkomen, moet worden verwezen naar het arrest nr. 149/2019 van het Grondwettelijk Hof van 24 oktober 2019 waarin het Hof ingevolge een aantal prejudiciële vragen die door de Raad van State werden gesteld, een onderzoek heeft gevoerd naar die interpretatie van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en inzonderheid van de term “beschikt”, volgens dewelke enkel de persoonlijke inkomsten van de Belgische gezinshereniger die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, in aanmerking kunnen worden genomen als “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen”, met uitsluiting van die van zijn partner, met het oog op het verkrijgen van een verblijfsrecht via gezinshereniging. In dit arrest heeft het Hof gesteld dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet

niet schendt, in de interpretatie dat de bestaansmiddelen waarover de Belgische gezinshereniger die niet zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, dient te beschikken opdat zijn partner een verblijfsrecht zou kunnen verkrijgen, uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn. Verzoekster toont dus niet aan dat de verwerende partij een verkeerde toepassing heeft gemaakt van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet door te stellen dat geen rekening kan worden gehouden met haar eigen inkomsten aangezien het de Belgische referentiepersoon is die moet aantonen dat hij over de vereiste bestaansmiddelen beschikt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij een tweeledig onderzoek heeft gedaan, enerzijds worden de inkomsten van de referentiepersoon niet in aanmerking genomen omdat zijn pensioen volledig bestaat uit IGO, anderzijds wordt gesteld *“Voor zover desondanks geoordeeld zou worden dat de voorgelegde inkomsten uit IGO wel degelijk in overweging dienen worden genomen in het kader van de huidige aanvraag, dient opgemerkt te worden dat bovendien blijkt dat deze ontoereikend zijn. Ze zijn immers niet ter waarde van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast”*, waarna de verwerende partij overgaat tot volgend behoefteonderzoek: *“Wat betreft de behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 die in dat geval dient gemaakt te worden, deze werd uitgevoerd door zowel de pensioendienst, als de sociale huisvestingsmaatschappij en Wonen-Vlaanderen gelet betrokkene klaarblijkelijk de huursubsidie die hij heeft aangevraagd heeft toegekend gekregen. De dienst vreemdelingenzaken sluit zich aan bij die bevindingen. Gezien enerzijds de pensioendienst het nodig acht de referentiepersoon een inkomensgarantie voor ouderen toe te kennen, is het redelijk te stellen dat de referentiepersoon over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien. Anderzijds blijkt dat referentiepersoon € 317,07 als maandelijkse huishuur moet betalen, dit is mét huursubsidie inbegrepen. Dat is een bedrag dat aldus vooreerst deels wordt gefinancierd met huursubsidie en bovendien reeds is aangepast is aan het bescheiden inkomen van de Belgische referentiepersoon. Deze elementen getuigen er impliciet van dat de referentiepersoon in een kwetsbare financiële situatie verkeert en de referentiepersoon zich daarvan bewust is gezien hij een sociale woning betreft en een huursubsidie en installatiepremie heeft aangevraagd. Indien referentiepersoon voldoende inkomen zou hebben, zou hij immers € 415 (+ index) per maand aan huur moeten betalen. Ten overvloede kan ook naar het bestedingspatroon worden verwezen dat referentiepersoon heeft voorgelegd. Er worden geen stukken voorgelegd ter staving van de kosten die hij op het document “plan kosten” heeft opgeteld en er wordt in het plan geen rekening gehouden met verzekeringskosten, voeding, vervoerskosten, ziektekostenverzekering en dergelijke meer. Echter blijkt uit dit document reeds dat referentiepersoon al over onvoldoende inkomsten beschikt om deze vaste kosten waar hij melding van heeft gemaakt, te betalen.”* Verzoekster laat dit motief over de behoefteanalyse ongemoeid.

Aangezien de verwerende partij de inkomsten uit IGO van de referentiepersoon in aanmerking heeft genomen en een behoefteanalyse heeft doorgevoerd, is het betoog van verzoekster in zoverre gericht tegen het motief dat de inkomsten uit IGO niet in aanmerking worden genomen, niet dienstig. Het betoog met betrekking tot de berekening van het bedrag van de IGO is louter hypothetisch.

Verzoekster maakt geen schending aannemelijk van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen.

De twee middelen zijn niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend twintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC